

ført, men om Nødvendigheden af Lynasledere paa Søforterne har man ikke forandret sin Anskuelse fra tidligere Tid. Jeg tillod mig, da jeg havde den Ære at konferere med Finantsudvalget, at gjøre dette bekendt med en lille Artikel, som jeg har fundet i et tydsk Blad, og som omhandler en Antændelse af et Krudttaarn i Lamia i Grækenland, hvorved 20,000 Pbd. Krudt blev sprængt i Luften og den halve lille Fæstning blev ødelagt, og Staden led overordentlig meget. Indvaanernes Forfrættelse og Bestyrtelse var naturligvis stor, da de saae det Par Tusinde Projekttiler flyve omkring over Staden, og der blev dræbt 4 og saaret 20. For Staden var Skaden vurderet til 300,000 Drafter, og for Staten blev den anslaaet til 1½ Million. Ulykken var kun en Følge af græsk Letsindeghed, som havde undladt at anbringe Lynasledere. Nu ligger ganske vist Søforterne saa isolerede, at der ikke ved Sprængning af Ammunitionsmagasinet kan tænkes at ville forårsages stor Skade for Kjøbenhavn, men der kan gaa en hel Del Menneskeliv tabt, foruden at et kostbart Værk kan blive tilintetgjort. Jeg tror hermed at have gjennemgaaet alle Forslagene.

C. V. Nimestad: Jeg har tilladt mig at udbede mig Ordet for nogle Bemærkninger, jeg vilde gjøre ved enkelte Punkter. Det Foredrag, vi nylig have hørt af den høitærede Minister, gjør imidlertid, at jeg kan fatte mig meget kort, navnlig med Hensyn til, hvad der var det Bøstentligste at tale om, nemlig de Endringsforslag, som ere stillede udenfor Udvalget. Det første Punkt, jeg ønsker at udtale mig om, er Forstærkningen. Jeg ser, at man for dette Forslag har anført en Grund, som synes mig nærmere beser ikke at have stort Fortrin fremfor den, som fremføres i Komedien og som lyder saaledes: Har det været saa længe, kan det være Dyrehavstidn med. Jeg synes, at, enten man har den Mening, at det ved Forstærkningens Indkaldelse vil vise sig, at Bestemmelsen er uheldig, eller man har den Mening, at den vil vise sig at være heldig, skulde man dog, inden man ved Hærløvens Gjenmænsyn kommer til at tage endelig Beslutning, se at skaffe sig nogen Erfaring, og den

kan virkelig ikke erhverves, dersom vi ikke faae den denne Gang. Saae vi den ikke denne Gang, saa er det forbi, og saa staa de, der mene det Gne, og de, der mene det Andet, uden at kunne stette sig paa nogensomhelst Erfaring. Hvad det andet Punkt angaar, da har den høitærede Minister temmelig udførlig udtalt sig derom. Det er angaaende Lynaslederne paa Søforterne. Det er mig aldeles uforstaaeligt, at man kan ville negte Bevillingen til et Foretagende som dette, at man tror, at Betonmure ere af den Bestaaffenhed, at de kunne holde Lynet borte. Ja, det ærede Medlem af Mindretallet (Dam), som var Ordfører for dette Forslag, udtalte sig saaledes, som om naturkyndige Folk i Sæten ikke vilde fremsætte en bestemt Mening om, hvorvidt Lynilden kunde slaa igennem saa tykke Mure, som der er ude paa Søforterne. Jeg er visseelig ikke naturkyndig, men Saameget veed jeg da, og det kan selv den mindst Naturkyndige forstaa, at Lynildens Fart, hvorpaa dens Styrke beror, er 6—7,000 Mil i Sekundet, og det er virkelig en mærkværdig Paastand, at Lynilden ikke skulde kunne trænge igennem Betonmure som dem, der ere paa Søforterne. Desuden, sæt nu, at det sker, at Lynilden slaar ned, hvor Beholdningen af Projekttiler er, og der forårsages stort Tab af Menneskeliv og af Statens Formue, hvad kan det saa nytte, at den ærede Rigsdagsmand staar og siger: Jeg paatager mig Ansvar, derfor. Naar man paatager sig Ansvar for en Bygningens Vedligeholdelse, saa maa det være saaledes, at man siger: Sker der Skade, saa bringer jeg Bygningen tilbage i den Stand, hvori den var, da jeg paatog mig Ansvar. Det er dette, man forstaaer ved at paatage sig Ansvar, ellers er det rentud Ord i Luften, at man vil paatage sig Ansvar. Og vil virkelig den ærede Rigsdagsmand paatage sig det og stille Kaution for, at han kan paatage sig Ansvar, hvis der skulde gaa et Par hundredetusinde Daler i Luften derved, at Lynilden slog ned i Krudtbeholdningerne, sprængte Murene og sendte Projekttilerne i Luften? Men her gjælder det ikke alene om Penge; det gjælder ogsaa, som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, Menneskers Liv og Hel-